

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΛΑΙΣΙΑΚΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

Ο Μουτιέ κ' η γυναίκα του σηκώθηκαν.

— Ξοδεύει δυστυχώς πολλά, πάρα πολλά, το πηγαίνει. Διακόψω τού δίνω, κι' ολοένα γροθεύει από τη μητέρα του κι' άλλα. Έχει καταντήσει ανοικοδόμητος. Έμαθε και να ξενυγιάη, να γλεντάει. Πέφτει και κοιμάται πολύ άργα και το πρωί τρομάζουμε να τον ξυπνήσουμε...

— Και τώρα, τι κάνει ο γιός σας; Αρχίσει να εορτάζεται ή ακόμα;

— Όχι, δεν βρήκε ακόμα εργασία. Έχουμε όμως υπ' όψει μας κάποια καλή θέσι γι' αυτόν... Λοιπόν, κύριε Γκαμπάρ, δε θα καθήσει ώσπου να ριθίη, να τον δήτε και σεις; Θά ήθελε κι' αυτός πολύ να σάς έβλεπε... Δεν πιστεύω ν' άγχηση και πολύ...

— Όχι, κύριε Μουτιέ, δυστυχώς δε θα μπορέσω. Γιατί έχω στις έντεκα ένα ραντεβού, και είναι δέκα και τέταρτο... Προέπει να φύγω... Αυτοΰμαι πολύ, μα είν' ανάγκη... Βλέτω όμως πως έχετε κεί στον τοίχο μιά ώρατα συλλογή όπλων...

— Ναι, έχω μαζέψει κάμποσα παλιά όπλα. Αυτά όμως που βλέπετε εδώ δεν είναι τίποτα... Νάρθηκά κάτω, στο σαλονάκι πορνάει κάτω από τη σκάλα, να δής τάλλα... Θά κατεβώ μαζί σου και θά σου τά δείξω... Θά δής κι' ένα μαλαισιακό μαχαίρι, που το απέκτησα μόλις προχτές.

— Έδώ και δυό μέρες, μου το πούλησε ένας ναύτης. Είναι τάχα από τη Μαλαιία το μαχαίρι αυτό; Δεν μπορώ να το ξέρω. Είτε είναι όμως, είτε δεν είναι, το μαχαίρι αυτό είν' ένα πολύ παράξενο όπλο, παράξενο όσο και φοβερό. Έχει άπάνω στη λαβή ένα κομμάτι. Άμα μπή το μαχαίρι αυτό στο χρέας, πατάς το κομμάτι και το λεπίδι τότε χωρίζεται, και γίνεται τέσσερα κομμάτια. Κι' όταν τότε το βγάλεις απ' την πληγή, κναι το άπαισιο αυτό όπλο μιά τρομερή πλήρη ποχέι το σχήμα σταυρού... Πάμε κάτω, να στο δείξω... Κατέβαινε...

— Έλα, έδώ είμαστε... Στάσου ν' άνοιξο το παράθυρο, να δής... Ο Μουτιέ άνοιξε το παράθυρο και πήγε τόν φίλο του στην άλλη άκρη του μικρού σαλονιού, όπου είχε τη συλλογή των όπλων του. Μά μόλις προχώρησε λίγο, έχαν' ένα βήμα πίσω και φώναξε:

— Το μαχαίρι αυτό δεν είν' έδώ!

— Δεν είν' έδώ; Πώς;

— Ναι, χτές το άπόγεμα το χρέμασα σ' αυτό έδώ το καρφί... Και τώρα δεν είναι... μά ποιός το πήρε; Ποίος μπορεί να το πήρε;

— Ά, μά πρέπει να το μάθουμε άμέσως αυτό...

— Μήπως έπεσε κάτω;

— Όχι, δεν είναι πουθενά!

— Άι, κάπου θάνε, κάπου θά βρεθίη. Δεν πειράζει, κύριε Μουτιέ. Μου το δείχνετε άλλη μέρα... Και τώρα, σάς αφήνω... Ώρεβουάρ.

— Χαίρετε, κύριε Γκαμπάρ...

Μόλις έφυγε ο φίλος του, ο Μουτιέ φώναξε την Ζουστίν, την καμαριέρα του, για να τη ρωτήση αν είχε δει πουθενά το μαχαίρι. Τη φώναξε τρεις, τέσσερες φορές, μ' αυτή δε φάνηκε. Σε λίγο όμως ήρθε η Κλεμιάνς, η μαγειρίσσα.

— Έσύ 'σαι, Κλεμιάνς, έκανε σάν την είδε ο κ. Μουτιέ. 'Ηρθες κιόλας. Μά που είναι η Ζουστίν; Έχω μση ώρα που τη φωνάζω και δεν άκούει...

— Η Ζουστίν, είν' έξω στον κήπο. Έγώ τώρα μόλις ήρθα απ' την αγορά... Τι θέλεις;

— Θά σου πω έπειτα... Μά γιατί φαίνεσαι έτσι συγκινημένη...

— Ά, κύριε, συνέθη άπόψε κάτι τρομερό. Τώρα τώμαθα, πούμουνα έξω. Η ηλικιωμένη εκείνη κυρία που καθότανε στην έπαυλι

πούν' έδώ κοντά, που σεις τη γνωρίζατε τόσο καλά...

— Άι, τί;

— Την σκούτασανε μέσ' στο κρεβάτι της, χτές το βράδυ. Ήταν η ώρα δέκα! Ο περιβόλης άκούσε ζείνην την ώρα μιά φωνή, κι' όταν πήγε να δει, βρήκε την κυρία του σκούτομένη στο κρεβάτι της... Ποίος την έσκούτασε δεν ξέρουμε, μά θύτανε κακούργος τρομερός όποιος τώζανε αυτό! Φαντασθήτε κύριε, πως είχε, δύο στο στήθος, στο μέρος ακριβώς της καρδιάς, μιά μεγάλη πληγή σε σχήμα σταυρού!...

Ο κ. Μουτιέ όχρjασε και σε λίγο, με μιά μεγάλη πρόσπαθεια, ρώτησε.

— Η κυρία σου το ξέρει αυτό;

— Όχι, κύριε, δεν της είπα τίποτα. Καλύτερα να μη το μάθη άκόμα, γιατί' είναι και τώρα πολύ στενοχωρημένη. Δεν ξέρω, κύριε, αν κάνω καλά που σάς το λέω, μά ο γιός σας, ο κ. Λουκιανός, δεν ήθελε να κοιμηθίη έδώ άπόψε...

— Ο Μουτιέ άρχισε να τρέμη...

— Δεν ήθελε να κοιμηθίη; Έγινε πλάι φόνος; Μιά πληγή σε σχήμα σταυρού;

— Μά τι έχει ο κύριος;

— Δεν ξέρω... Είμ' άρρωστος... Είμ' απ' το πρωί, απ' τά χτές είμ' έτσι...

— Νά, έρχεται η κυρία... Κυρία, ο κύριος δεν είναι τόσο καλά σήμερα... Κάτι έχει...

— Όχι καλέ... Δεν έχω τίποτα...

— Κυρία, είπα στον κύριο για τόν κύριο Λουκιανό...

— Σου είπε για το παιδί;

— Ναι, κι' αυτό με στενοχώρησε κάπως... Δεν είμαι όμως καλά από χτές το βράδυ...

— Έμένα δε με στενοχωρεί και τόσο που δεν ήθελε να κοιμηθίη έδώ χτές το βράδυ... Ένα παιδί της ηλικίας του μπορεί καμιά φορά να κοιμηθίη κι' έξω... Έμένα με άνησχοΰν, περισσότερο, οι μυστηριώδεις τρόποι του... Νά, σήμερα το πρωί, πολύ νωρίς, προτού καλά-καλά ξημερώσει, τόν είδα να μπαίνει κρυφά και με προσοχή, μη τόν άκούσουνε, στο σαλονάκι σου πουν' από κάτω από τη σκάλα. Ήτανε σκουτενά εκεί μέσα, και αν και ήμουνα κι' έγω μέσα, δεν με είδε. Έγώ όμως τόν έβλεπα... τόν είδα που πήγε και κάτω έκανε στον τοίχο, στο μέρος πουχτες τά όπλα... Μά τι έχεις Έδιμόνδε; Είσαι γλωμός σαν το σεντόνι...

— Τίποτα... τίποτα... Μιά μικρή ζάλη μονάχα... τώρα μου πέρασε... Πήγαινε. Θέλω να μείνω μόνος μου... Καλύτερα ήσυχία.

— Πώς; Θέλεις να σ' άφισοΰται μόνος σου, τη στιγμή πουν' δεν είσαι καλά;

— Δεν είναι τίποτα, σου λέω...

Αυτή τη στιγμή φάνηκε η Ζουστίν, η καμαριέρα.

— Ο κύριος Μενιέν, ο δικαστής, θέλει να δει τόν κύριο, είπε.

— Άν είν' αυτός, άς έρθη άπάνω, είπε τότε ο Μουτιέ. Θέλω να τόν δω... Άκούε, Ζουστίν; Πήγαινε και πές του να ρηθίη έδώ... Κι' έσύ γυναιτζα, πήγαινε... Θέλω να μιλήσω στον κύριο δικαστή ιδιαίτερος...

Ο Μουτιέ κ' η γυναίκα του σηκώθηκαν.

— Άπ' έδώ, κύριε Μενιέν, περάστε!

Ο δικαστής μπηκε στη κάμαρα που καθόταν ο κ. Μουτιέ.

— Είδατε το γιό σας;

— Όχι, δεν τόν είδα άκόμα...

— Μά δεν μάθατε για τη δολοφονία που έγινε άπόψε στην έπαυλι;

— Όλος ο κόσμος το ξέρει πειά και το συζητεί. Κι' είναι παράξενη ή υπόθεσις αυτή. Όστε ο γιός σας δεν είπε τίποτα γι' αυτά;

— Έμαθα για το έγκλημα, μά ο γιός μου δεν μουλε τίποτα γι' αυτό...

— Όστε έτσι; Λοιπόν

Τη σκούτασε στο κρεβάτι της.

Οδήγησε το φίλο του...

ΠΡΩΤΗ ΧΑΡΑ

Μικρή, μαρσιοντυμένη,
παιδί της σφραγιάς,
στην όρη σου γραμμένη,
ή έλπίδα μιάς χαράς.

Σ' όλο τον κόσμο ξένη
στη μοίρα μοναχή,
άλλο δέ σοφ' άπομένει
παρά ή θεομή ψυχή.

Και τόσα που βλασταίνει
έντός σου νέος ανθός
για τη ζωή σου εύφραίνεται
πρωτότεμος παίσιός,

μικρούλα, σπαραγμένη
σέ πόνο ή σφραγιά,
σά δάκρυ—άχ, ανεβαίνει
στά μάτια σου ήγρα.

Ρήγας Γκόλφης

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ή θεία πνοή της άνοιξης τ' απόβροχο μωρώνει
να κοιμηθούν οι πόνοι
Σ' ένα κατώφλι, μιά γυναίκα όρθή, μαρσιοντυμένη
βαθείά οι λλοισιμένη,

τόν ένομο τάφο νεύεται μέσ στη φτωχούλα χλιή
—καμμός και μοιρολόι—
σάλλα τή σάλλα να κλάη το μητρικό της δάκρυ
πούς ξέρει σέ ποιών άνοι...

Κι' είν' όλα θλίψη άγνάτια της : Τά δέντρα που άγοσταζούν
στά νέα χιούρα τοιφύλλια,
ή χελιδόνια που ήρθαν λευκόμαυρα και μοιάζουν
σάν τόν γαροζαμένον τή παντήλια.

Τά χελιδόνια, που περνούν έπάνω από τή χλιή
καρμούς και μοιρολόι—
μαύρους σταρούς να γράφουν ποργά στο πέρασμά τους
τά σπαθιστά φτερά τους !

Στέφ. Δάφνης

.....
σας τά λέω εγώ. 'Ο γυιός σας που χρησίμευσε πολύ σ' αυτήν την
περίσταση. 'Εχτές τό βράδυ άράγαμε μαζί, γιατί' εινε, καθώς ξέ-
ρεις, πολύ φίλος του γυιού μου. 'Όταν ήρθανε να με ζητήσουνε για
τις ανακρίσεις, ήμαστε κι' οι τρεις στό θέατρο, εγώ, ο γυιός σας
κι' ο γυιός μου. 'Όταν έφωνα, ήρθε κι' ο γυιός σας μαζί μου, και
με συνόδευσε ως στην επαύλη όπου είχε λάβει χώρα τόν έγκλημα.
Μόλις είδε την πληγή, ο γυιός σας φώναξε άμέσως :

— Αυτή ή πληγή εινε ζαυωμένη με μαχαίρι μαλιασιακό. 'Ο πα-
τέρας μου έχει ένα τέτοιο μαχαίρι σπίτι...

'Ο γυιός σας ήθελε τότε τό πρωί έδώ και με πολλές προφυλάξεις,
επειδή δέν ήθελε να ξυτηνήσει και να μάθης για τό φοβερό αυτό
έγκλημα πουγινε άποψε στη γειτονιά μας, πήρε τό μαχαίρι άπ' τό
μέρος, όπου τόχατε φυλάξει και μου τό έφερε να τό δω. Μούπε και
τά χαρακτηριστικά του ναύτη που σάς ποιήσε τό παράξενο αυτό
μαχαίρι, που θάχε βέβαια μαζί του κι' άλλα παρόμοια, και που
ήτανε γι' αυτό ύποπτος... Και τόν ναύτη αυτόν τόν πιάσαμε, έδώ
και λίγη ώρα, μερικά χιλιόμετρα μακριά από δω... 'Ο ναύτης ή-
μολόγησε, ότι αυτός ήταν ο δράστης του έγκλήματος κι' ότι τόχε
κάνει για να κλέψη την έπαυλη...

'Ηρθα λοιπόν να σας ευχαριστήσω και σας για την ύπηρεσία
που μου προσέφερε ο γυιός σας, ως και για να δικαιολογήσω την ά-
πουσία του παιδιού σας άπ' τό σπίτι σας όλη αυτή τη νύχτα...

Αυτή τη στιγμή, μπήκε στην κάμαρα κι' ο γυιός του Μουτιέ, κι'
ό δικαστής τούτε :

— Κύριε Μουτιέ, ο πατέρας σας τά ξέρει τώρα όλα... Είν' ά-
διάθετος όμως ο πατέρας σας... Τόν άνησυχισες κι' εσύ, που δέν
ήρθες χτές βράδυ στό σπίτι...

— 'Όχι, είμαι καλά... 'Όχι, δέν έχω τίποτα... Δέν είν' τίποτ' αυτό...
Δέν εινε τίποτα σάς λέω... 'Ανησυχούσα λίγο... αυτό ήταν όλο...

— Μά τι έχεις πατέρα ; Γιατί φαίνεσαι τόσο ταραγμένος, τόσο
συγκινημένος ;

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου ! 'Ελα τώρα να σε φιλήσω...
'Ετσι μπράβο...

Μετάφρασις : Σταθ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ενας χωρικός εκθέτει την υπόθεσί του σ' ένα δικηγόρο. Αυτός
τον διαβεβαιώνει ότι εινε εξασφαλισμένη.

— Πόσα σάς όφείλω, ειπε ο χωρικός, για τη γνώμη σας ;
— Πενήντα φράγκα.

'Ο χωρικός επλήρωσε και ύστερα ειπε στό δικηγόρο.

— Τώρα που σάς επλήρωσα πέστε μου ε ί λ ι κ ρ ι ν ω ς . 'Η
υπόθεσί μου εξακολουθεί να σάς φαίνεται εξασφαλισμένη ;

'Ενας από τη Λιέγη, αφού εγγλέτησε μερικάς ήμέρες με τις ό-
μορφες της 'Οστάνδης, εγύρισε πάλι στό σπίτι του χωρίς να μπορη
να ληραμονηη τις εύτυχιαιμένες ώρες που πέρασε.

Στόν ύπνο του, ένφ έβλεπε ένα ευχάριστο όνειρο, του ήρθε στα
χειλη του τό όνομα :

— Σαρλόττα, Σαρλόττα.

'Η γυναίκα του τόν εξύπνησε και τόν έρώτησε.

— Ποιά εινε πάλι αυτή ή Σαρλόττα ;

'Ο άνθρωπος έπροσπάθησε να δικαιολογηθή.

— Εινε ένα άλογο που έστοιχημάτισα σ' αυτό στις κούρσες της
'Οστάνδης και με έκαμε να χάσω έκাতό φράγκα. Τό θυμάμαι ως
και στόν ύπνο μου.

Την άλλη ήμέρα, όταν εγύρισε από την εργασία του ειόηξε τη
γυναίκα του κατουφιασμένη. Στο τραπέζι ήταν ένα γραμμα με ά-
νοιγμένο τό φράκελλο.

— Δέν σου έχω ειπή χίλιες φορές, έφώναζε στη γυναίκα του,
να μην άνοιγης τά γραμματα που μου στέλλουν οι άνθρωποι ;

— Δέν σου γράφει άνθρωπος, ειπε ή γυναίκα του. Σου γράφει
τό άλογο από την 'Οστάνδη. 'Η... Σαρλόττα !...

Στις παραμονές τών εκλογών ένας ύποψήφιος για να κολακεύση
ένα φίλο του ψηφοφόρο τόν έρωτή για την οικογένειά του.

— 'Εχετε παιδιά, φίλε μου ;

— Ναι. 'Εχω ένα γυιό.

— Καπνίζει ;

— Δέν έχει εγγίσει ούτε ένα τσιγάρο στη ζωή του.

— Λαμπρό. Δέν πιστεύω να πηγαίνη στα καφεσαντάν.

— Μά τι λέτε. Δέν έχει πατήσει ούτε μιά φορά τό πόδι του σέ
τέτοια μέση.

— Τά συγχαρητήριά μου. Μήπως γυρίζει τό βράδυ στό σπίτι
πολύ άογα ;

— Πλαγιάζει άμέσως μετά τό φαγητό.

Μά εινε μοναδικό αυτό τό παιδί. Μπράβο' τι ήλικία έχει ;

— Δύο μηνών, κύριε ύποψήφιε !...

Δύο άνδρες κουβεντιάζουν στην τράπεζα ενός καφερείου.

— 'Όταν έγινε ο πόλεμος, λέει ο ένας, έπληγα πολύ ευχαρίστος.

— Κι' εγώ, ειπε ο άλλος. Μ' ένθουσιασμά μάλιστα.

— 'Εγώ έπληγα, εξηκολούθησε ο πρώτος, με τόση ευχαρίστηση
γιατι ήμουν πειά γεροντοπαλλήκαρο και ήθελα λίγη φασαρία για να
διακόσω τη μονοτονία της ζωής μου.

— Κι' εγώ, ειπε ο άλλος, γιατί ήμουν παντρεμένος και είχα
άνάγκη λίγης γαλήνης...

Δύο παιδιά βροίζουν ένα στυλί.

— Εινε δικό μου, λέει ο πρώτος. 'Εγώ τό φώναξα.

— Δικό μου εινε, λέει ο άλλος. 'Εγώ τό είδα πρώτος.

'Εξακολουθούν να διαμαρσηθούν την κυριότητα του στυλιού και
έπί τέλους ο ένας από τους δύο προτείνει :

— 'Όποιος ειπή τό μεγαλύτερο ψέμα θα πάρη τό στυλί.

— Σύμφωνοι, ειπε ο άλλος.

Και άρχισαν να λένε τά πειό τερατώδη ψέματα.

'Ενας πατάς έπέρασε και τους άκουσε και τούς ειπε :

Δέν ντε πεσθε παληόπαιδα να λέτε τέτοια ψέματα ; Είμαι πε-
νήντα χρόνων και δέν είπα ποτέ ούτε ένα ψέμα.

'Ο μεγαλύτερος από τους δύο μικρούς εκύτταξε κατάπληκτος
τόν πατά και ειπε στόν άλλο.

— Δόσε τό στυλί στόν πατά.